



ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy, v právní věci **žalobkyně M. K.**, zastoupené JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a/434, Havířov - Město, proti **žalovanému Magistrátu statutárního města Ostrava**, se sídlem 30. dubna 3130, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2002, č. j. Soc/1/9542/2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2003, č. j. 58 Ca 25/2003-35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Marcely Neuwirthové **se určuje** částkou 2 558,50 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností ze dne 15. 10. 2003 se stěžovatelka (dále i „žalobkyně“) domáhala zrušení usnesení krajského soudu ze dne 23. 9. 2003, č. j. 58 Ca 25/2003-35, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih ze dne 14. 5. 2002, č. j. Ra 85/02, kterým byla žalobkyni podle § 74 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a § 23 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, přiznána dávka sociální péče formou jednorázového příspěvku 600 Kč a toto rozhodnutí potvrdil.

V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žaloba byla soudu podána před účinností zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Podle § 248 odst. 3 o. s. ř. byla z přezkoumání soudem

vyloučena rozhodnutí správních orgánů vydaná na základě přílohy A, která je součástí tohoto zákona. Podle přílohy A jsou vyloučeny ze soudního přezkumu mj. věci upravené zákonem č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení. Rozhodnutí o přiznání dávky sociální péče byly ze soudního přezkumu vyloučeny. Soud proto žalobu jako nepřipustnou odmítl [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Protože žaloba směřovala jen do odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud ji odmítl také z tohoto důvodu [§ 68 písm. d) s. ř. s.].

V kasační stížnosti žalobkyně namítla, že krajský soud rozhodl nezákonně, když její žalobu odmítl, jako důvod pro podání kasační stížnosti označila § 103 odst. 1 písm. a), b), d), a e) s. ř. s. Kasační stížnost doplnila podáním ze dne 29. 3. 2004 a uvedla, že pro odmítnutí žaloby nebyl důvod, neboť i když byla žaloba podána před 1. 1. 2003, tak rozhodoval-li soud o věci po účinnosti soudního řádu správního, nemohl již použít jako důvod odmítnutí § 248 odst. 3 o. s. ř. Není rovněž pravda, že by žalobkyně ve své žalobě brojila pouze proti důvodům napadeného rozhodnutí, neboť rovněž uvedla, že jednorázovou dávku považuje za nedostatečnou, napadla tedy i výrok rozhodnutí určující výši dávky. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu vyjádření ke kasační stížnosti nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila včas ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností jsou označeny důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Jaká právní otázka byla soudem v předcházejícím řízení nesprávně posouzena, však stěžovatelka nekonkretizovala, rovněž tak neuvedla, v čem spatřuje konkrétní důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Řízení o kasační stížnosti je založeno přísně na dispoziční zásadě, tedy na principu nutného tvrzení konkrétních skutečností, v čem soud, či správní orgán rozhodující v předcházejícím řízení, pochybil. Chybí-li takové tvrzení, nejsou vytyčeny mantinely přezkoumání.

Stěžovatelka dále tvrdí, že spatřuje důvod pro podání kasační stížnosti i v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy, že rozhodnutí soudu o odmítnutí jejího návrhu bylo nezákonné. Nezákonnost spatřuje stěžovatelka ve skutečnosti, že její návrh měl být meritorně přezkoumán, neboť soud nebyl oprávněn postupovat již po 1. 1. 2003 podle o. s. ř. Nezakládá se rovněž na pravdě tvrzení, že by její žaloba směřovala pouze do výroku rozhodnutí, proto soud nemohl žalobu odmítnout ani z takového důvodu.

Žalobkyně podala žalobu soudu dne 20. 9. 2002, tedy v době, kdy soud při přezkoumání rozhodnutí postupoval podle o. s. ř. Soud byl proto nejprve nucen zjistit, zda žaloba, v době kdy soudu napadla, byla žalobou přípustnou, zda nebyla z přezkoumání soudem vyloučena.

Podle § 248 odst. 3 o. s. ř., ve znění účinném v době podání žaloby, byla z přezkoumávání soudem vyloučena rozhodnutí správních orgánů vydaná na základě ustanovení uvedených v příloze A, která byla součástí tohoto zákona, jakož i rozhodnutí, jejichž přezkoumání vyloučily zvláštní zákony. Příloha A obsahovala uvedené případy, kdy byla vyloučena možnost domáhat se, aby rozhodnutí správního orgánu bylo přezkoumáno soudem.

Podle ní byly vyloučeny rovněž věci upravené zákonem č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení. Vyloučeno tak bylo rozhodování v dávkových věcech nemocenského pojištění (zabezpečení), s výjimkou rozhodování o vrácení přeplatku na dávce neprávem vyplacené. Přezkoumání rozhodnutí o přiznání jednorázové dávky sociální péče tak bylo vyloučeno.

Je skutečností, že podle § 130 odst. 1 s. ř. s., se řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003), v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona.

Jestliže však o. s. ř. ve znění účinném v době podání žaloby neumožňoval soudu přezkoumat takové rozhodnutí, nemůže být tato otázka posuzována jiným způsobem jen proto, že věc nebyla soudem vyřízena v té době. Ostatně i kdyby nová právní úprava správního soudnictví po 1. 1. 2003, již přezkoumání uvedeného rozhodnutí umožňovala, (což však stěžovatelka ani netvrdí), nebylo by možno ani v takovém případě uvedené rozhodnutí přezkoumat. Nastala by tak nerovnost mezi těmi účastníky řízení, o jejichž žalobě stačil soud rozhodnout do dne 31. 12. 2002 (kdy by byl nucen návrh rovněž odmítnout) a těmi účastníky, o jejichž věci takto rozhodnout nestačil, jak tomu bylo v souzeném případě, kdy soud rozhodl o návrhu až v září roku 2003.

Námitka, vztahující se k tvrzení, že žalobkyně napadla žalobou i výrok rozhodnutí žalovaného, je z tohoto pohledu již nepodstatná a nadbytečná, neboť žaloba proti napadenému rozhodnutí je nepřipustná.

Z uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožnil s postupem krajského soudu, který návrh stěžovatelky odmítl jako návrh nepřipustný dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť se jedná o věc sociální péče.

Žalobkyni byla pro řízení o výše uvedené kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka (usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2004, č. j. 58 Ca 25/2003-43); v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 3. 2004, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 1 000 Kč a 2 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2 150 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 408,50 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2 558,50 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu